

Megcsókolom a szomjas folyót

Hiába várjuk a csodát:
 megcsókolom a szomjas folyót,
 mert nem vagy itt.
 A ház előtt kiszáradt egy napba-térdelő
 ecetfa.
 El kell siratnom minden ágát,
 mintha a te ujjaid haltak volna meg. Holnap
 levelet írok neked,
 ha fölébredek,
 elmesélem,
 hogyan futott a hegyek
 mögé a nappal s milyen hideg lett
 a mellem. Mindnyájunk
 szívébe csillagot kellene
 gyökereztetni,
 hogy sose fázzunk az éjszaka
 fagy-rétegeiben.
 Titokzatos madarak
 a csönd
 lombjai közt:
 titokzatos lemondások és kívánczóságok
 a véremlenben. Ó, ha már szakadna
 az eső,
 ha nem a porba lépnék,
 mikor átváltozásom felé elindulok!
 Zümmög a levegő,
 nincs más szerelmem,
 csak a víz kiszikkadt medre. Istenre gondolok,
 de ebbe is belefáradok
 és lassan elfelejtem,
 milyen meleg volt a méhében, mielőtt
 a világ
 ilyen messzire kicsalogatott. Te tudod:
 ikercsigák voltunk,
 míg szerettük egymást
 annyira, hogy mindig
 a fű hegyén maradjunk.
 Ki lépett rá ártatlanul
 és büntetlenül meszes hátunkra?
 Emlékszel még arra a roppanásra?
 Mondják, kormos,
 magas tűzfalak meredeznek ott rád,

amerre jársz és agyonvert
farkas vezet, ha visszalopózol
a rengetegbe, hol találkoztunk.

Nem bánom már,
ha lefoszlik rólam az ing,
mire a kövek-kavicsok közt

a forrásig fölérék:

legalább megláthatják

az égi szemek
szerelmed vállamba égetett

marhabélyegét.

UTASSY JÓZSEF

Villámfényben

Bükkszenterzsébet. Nyár van.
Kék dongó zöng szobámban.

Pulyka, liba, kacsza, tyúk
a mezőről hazafut.

Nézem hosszan a kertet.
Lomb lobog. Levél herseg.

Úton asszony néz hátra.
Villámfényben a Mátra.

Az ég tintája mérgül:
vihar, zivatar készül.

Táncba szél visz levelet.
Mennydörög. És megered.

Ördögszekér

Ördögszekér
ördögszekér
hová űz hajt
sodor a szél
kerget a szél

Jaj tudod-e
ördögszekér
sarkadban itt
lohol a tél
líheg a tél

S ha itt a tél
hová levél
te is szegény
ördögszekér
hová levél